

Анна Казюра

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

Тетяна Сліпченко

*доцент кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

ЛІЦЕНЗІЙНІ УМОВИ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ МЕДИЦИНИ

Медична практика є різновидом господарської діяльності, яка підлягає ліцензуванню згідно Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності»[1]. Отож, наявність ліцензії є основою законного функціонування медичного закладу.

Господарська діяльність у медичній сфері - це вид діяльності в сфері охорони здоров'я, що провадиться відповідними закладами охорони здоров'я і фізичними особами - підприємцями щодо надання медичної допомоги і медичного обслуговування на основі ліцензії.

На сьогодні чинні Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики були затверджені Постановою КМУ від 02.03.2016 р. № 285, та вміщують перелік кваліфікаційних, організаційних та інших спеціальних вимог, що обов'язкові для виконання при запровадженні господарської діяльності[2].

Окрім того, Постановою Кабінету Міністрів України від 13.03.2019 р. № 215 було внесено зміни до постанови № 285, про те, що «відтепер суб'єкт господарювання, який є закладом охорони здоров'я, повинен мати затверджені в установленому законодавством порядку клінічні маршрути пацієнта, розроблені відповідно до клінічних протоколів та стандартів медичної допомоги (медичних стандартів), затверджених МОЗ»[2]. Також особливу увагу було приділено саме уніфікації документації відповідно до стандартів міжнародної практики.

Вважається, що запровадження ліцензування медичної діяльності в Україні зможе взагалі відмінити інститут сертифікації щодо спеціалістів з певним рівнем медичної освіти. Зокрема, в разі отримання ними ліцензії, їм не потрібно буде більше реєструватись в статусі суб'єктів підприємницької діяльності. Окрім того, лікарям, які практикують такий вид діяльності як «Сімейна медицина», можна працювати самостійно, укладаючи із Національною службою здоров'я

відповідні договори про їх залучення як суб'єктів, що працюють у сфері надання первинної медичної допомоги.

Щодо реформи в сфері ліцензування медичної практики, то поки не має чіткого визначення змісту ліцензування молодших спеціалістів. Наприклад, якщо медична сестра працювала як ФОП і ліцензувала свою діяльність, то не зрозуміло, чи після запровадження ліцензування професійної діяльності можливо буде їй продовжувати виконувати діяльність самостійно, чи лише під контролем лікаря.

Як показує міжнародна практика, не в усіх країнах можлива самостійна практика медичних сестер. Зокрема, «в англосаксонських країнах є 2 види медичних сестер. Перший – більш організаційного плану, з можливістю виписувати рецепти, провадити лікування самостійно без лікаря, а другий – передбачає здійснення професійної діяльності безпосередньо під наглядом лікаря» [3].

Отже, аналізуючи нормативне визначення ліцензійних умов встановлено, їх чинна на сьогодні редакція потребує доопрацювання і внесення змін з метою розподілу та уніфікації понять. Окрім того, законодавство, що регулює відносини у даній сфері має багато прогалин і потребує вдосконалення.

Насамперед, необхідно привести норми законодавства України в сфері охорони здоров'я у відповідність із вимогами міжнародних стандартів, зокрема щодо реформування процесів ліцензування, трансформації сфери охорони здоров'я, щодо підвищення кваліфікації медичних працівників та створення відповідних умов з метою надання доступної і якісної медичної допомоги пацієнтам.

Як бачимо, розвиток та вдосконалення інституту ліцензування в Україні можливо лише шляхом внесення змін до існуючого механізму нормативно-правового регулювання, із врахуванням особливостей ліцензування господарської діяльності у сфері медицини. На основі досвіду зарубіжних країн зрозуміло, що державні системи охорони здоров'я домагаються успіху, в основному, тому, що здійснюють контроль за якістю надання медичних послуг шляхом ліцензування медичних працівників.

Перелік використаних джерел

1. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України 2 березня 2015 року № 222-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19#Text>

2. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з медичної практики: Постанова Кабінету Міністрів України від

2 березня 2016 р. № 285. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/285-2016-%D0%BF#Text>

3. Зозуля Н. Правові засади ліцензування медичної практики та акредитації медичних закладів URL: https://ukrainepravo.com/scientific-thought/legal_analyst/pravovi-zasady-litsenzuvannya-medychnoyi-praktyky-ta-akredytatsiyi-medychnykh-zakladiv-/?month=11&year=2018

Ярослав Каплун

*студент магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

Ірина Білоус

*доцент кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

ОБГРУНТУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ТА КАДРОВОЇ СКЛАДОВИХ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Система економічної безпеки підприємства не може бути однаковою для всіх. Вона індивідуальна для кожного підприємства, тому що залежить від рівня розвитку і структури його виробничої діяльності, ефективності її використання, кваліфікації кадрів, від стану навколишнього середовища, зокрема конкурентного середовища, ризикованості виробництва [1].

Інтелектуальна та кадрова складові економічної безпеки підприємства передбачає два тісно пов'язаних між собою, але водночас і істотно різних напрямки діяльності.

Перший напрям орієнтований на роботу з персоналом підприємства, на підвищення ефективності роботи співробітників підприємства. Він передбачає роботу з планування і управління персоналом підприємства, запобігання загрозам негативних впливів на економічну безпеку підприємства через недостатню кваліфікацію співробітників, слабку організацію системи управління персоналом, підбір, навчання і мотивація співробітників підприємства. Другий напрям спрямований на збереження і розвиток інтелектуального потенціалу [2, с.52].

Серед основних об'єктів інтелектуальної власності слід виділити винаходи, технічні та організаційні новації, ноу-хау, дизайн і товарні